

Kada je u pitanju razlika fenomena inkarnacije i otelotvorenja od koje Gadamer i polazi, ono što je ovde bitno jeste da inkarnaciju ne možemo razumeti na način na koji su Grci mislili pojavljivanje onoga božanskog, ovde Gadamer pre svega cilja na platonovsko-pitagorejsku filozofiju. Način na koji ova grčka tradicija misli otelotvorenje podrazumeva, po Gadameru, da je duša i njena veza sa telom prožeta razlikom duše i tela, gde je odvajanje duše od tela ono kretanje kojim duša stupa u svoj pravi bitak. Slično po Gadameru stoji i sa grčkim religioznim razumevanjem otelotvorenja boga u ljuskom liku, gde se božanstvo samo pokazuje u ljudskom liku pri čemu u potpunosti zadržava svoju božanstvenost, što ne može biti slučaj u inkarnaciji Oca u Sinu unutar hrišćanstva.

Ono što je po Gadameru od značaja jeste da je hrišćanska misao inkarnacije suštinski vezana za fenomen reči, odnosno da se ista otvara fenomen jezika na pravi način. Ne samo da unutar hrišćanstva sam čin stvaranja jeste jezički već je i tajna inkarnacije oca u sinu mišljenja polazeći od fenomena reči. Postajenje reči glasom, kao postajanje boga telom, nije postajanje unutar kojeg nešto prvo postaje nešto drugo i različito od prvog. Ovde, po Gadameru nije na delu razdvajanje jednog na dva, niti je na delu umanjenje bića onoga prvog - reči ili boga, njegovim činom pojavljivanja ili istupanja u spoljašnjost, kao što je to slučaj unutar platonističke tradicije. Kako jezgrovito Gadamer ističe: "Najveće čudo jezika nije u tome što reč postaje telo i što istupa u spolji bitak, već da je ono što tako istupa i što se ispoljava u ispoljenju oduvek reč." (445)

Bitak reči, odnosno reč kao reč, polazeći od hrišćanskog učenja, po Gadameru jeste u njenom otkrovenju. Dakle, Hrist nije puka pojava Boga kao platonovskog uzora, već je punina božanstvenosti boga, Hrist je jedno sa Ocem, Hrist je način na koji se Otac samoprikazuje.